

Великанътъ се прибралъ наскоро. Той чулъ шума на воденичните камъни, почукалъ на вратата и извикалъ:

— Който е вътре, по-скоро да отваря, додето не съмъ дигналъ покрива на воденицата!

Голчо сграбилъ парче сирене, подалъ си ржката презъ една дупка на стената, стисналъ сиренето и извикалъ:

— Не крѣкай толкова, самохвалко! Видишъ ли отъ тоя бѣлъ камъкъ, какъ изтича вода, като го стискамъ. Така ще потече кръвъ и мозъкъ отъ тебе, щомъ те пипне ржката ми.

Великанътъ се постресналъ и казалъ примирително:

— Щомъ си такъвъ юнакъ, отвори да се побратимимъ, та да живѣемъ заедно.

Голчо му отворилъ. Тѣ прекарали цѣла нощъ заедно. На сутринъта великанътъ рекълъ:

— Гладенъ съмъ. Трѣбва да похапнемъ. Азъ ще отида да донеса единъ волъ, да го изядемъ, а ти иди за дърва!

Великанътъ хваналъ единъ волъ въ съседното пасбище, убилъ го и го донесълъ въ воденицата. Той искалъ да го набоде на шишъ, ала Голчо не билъ донесълъ още дървата. Великанътъ отишълъ въ гората и видѣлъ Голча да копае трапъ около единъ високъ букъ.

— Какво правишъ! — попиталъ Великанътъ зачудено.

— Ще изкопая цѣлия букъ и ще го занеса въ воденицата. Не искамъ да идвамъ всѣки день за дърва.

— Защо ни е цѣлия букъ! — разсърдилъ се великанътъ. Той откършилъ нѣколко голѣми клонове, нарамилъ ги и ги отнесълъ въ воденицата.

Великанътъ опекулъ на шишъ вола и рекълъ:

— Сега по еденето ще разберемъ, кой е по-силенъ отъ двама ни.

Тѣ седнали отъ дветѣ страни на вола и почнали да ядатъ. Голчо напълнилъ скришомъ джебоветѣ си и човала съ печено месо. Когато великанътъ престаналъ да яде, самъ призналъ, че Голчо изялъ повече.

— Побратиме, — казалъ той, — хайде да те заведа при моитѣ другари. Нека и тѣ се почудятъ на твоята сила.